Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

ARALIK
SAYI:46
1982
50TL-1,5DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

DAYATTIRILAN "REFERANDUM"DAN SONRA CUNTANIN HALKIMIZA İLK ARMAĞANI AŞIRI ZAMLAR OLDU..

Bundan önceki İKK sayımızda "Referandum sonuçlarında, neden % 91,3 oranında olumlu oy kullanıldığının gerekçelerini açıklamıştık. Bu oranda cuntanın demogojisini yaptığı kitle desteğinin olmadığını da vurgulamıştık. Fakat bu oranın demogojisini cuntanın ağzından düşürmeyeceği , Demokles'in kılıcı gibi halkın tepesinde tutacağı "oylamadan sonraki bütün gezilerinde" görmek mümkündür. Bu demogoji önümüzdeki dönemde de devam edecektir."Mademki bizi seçtiniz, her yaptığımıza katlanacaksınız" diye baskı ve tehditlerini artıracaklardır.

Halkımız her yeni yılda yüksek zamların geleceğini artık pratik yaşamdan iyice öğrenmiştir. Peki cunta neden yeni yılı beklemeden zam paketini açtı? Tabiki bunun da çeşitli nedenleri vardı. İlk neden, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz biraz daha beklemeye tahammül edememektedir. İkinci neden; aşağıda açıklayacağımız işveren isteklerini karşılamak için başka seçenek yoktu. Üçüncü neden, istatistiki konularda sahtekarlık yaparak önümüzdeki yıllarda yapılacak zamlara bu yılı eklemeden yapacakları yorumlarla enflasyonun düşük olduğu imajını yaratacaklardır. Bir

Devamı Sayfa: 2'de

ŞAPKA DÜŞÜP, KEL GÖRÜNMEYE BAŞLADI

— Revizyonist Arnavutluk Cephesinde Yeni Gelişmeler —

Son günlerde gazetelerde Arnavutluk'la ilgili "ilginç" haberler yer almaya başladı.

AEP'in revizyonist dönek yöneticileri, ilk defa kendi içlerindeki "çatlaklıkları", o da çok kapalı bir tarzda, dünya kamuoyuna duyurdular.

İlk önce 1981'in Aralık'ında intihar ettiğini duyurdukları Mehmet Şehu'nun "ABD, Yugoslavya ve Rus ajanı" olduğunu açıkladılar.

Bundan bir kaç gün sonra 40 yıllık Arnavutluk devlet başkanının görevden alındığını duyduk.

Kısa bir süre sonra 10 bakan ve plânlama komisyonu başkanı görevden alındı.

Arnavutluk'un yeni başkanı Adil Karkani bağımsızlığın kazanılmasının 70'inci yıldönümünde yaptığı konuşmada "Mehmet Şehu'nun maskesinin düşürülmesinin Komünist Parti ve halkın büyük bir zaferi olduğunu... Mehmet Şehu'nun sosyalist Arnavutluk'un en tehlikeli düşmanı olduğunu" ileri sürdü. (10 Kasım-30 Kasım 1982 arasında yayınlanan gazeteler)

Bazı "uyanık" baylarımızın rüyalarında bile görseler inanmayacakları, sabah kalktıklarında "yalan, yalan" diye haykıracakları gelişmeler bunlar.

Bütün bu açıklamalar ve gelişmeler göstermektedir ki; Arnavutluk'da revizyonist ihanetten sonra biribirlerine karşı amansızca mücadele eden güçler ortaya çıkmıştır. Fakat bu mücadelenin bir taht kavgası m. olduğu, yoksa Marksist-Leninist güçlerle revizyonist güçler arasındaki bir çatışma mı oldu-

Devamı Sayfa: 3'de

* PARTİMİZİN ÖNDERLİĞİNDE TİKKO GERİLLALARI, BİR MUHBİRİ DAHA CEZALANDIRDI.

Yazısı Sayfa : 13'de

* LATİN AMERİKADA BİR "ZAYIF HALKA": KOLOMBİA

Yazısı Sayfa: 7'de

* FAŞİST CUNTANIN 1.5 YILDAN BERİ DERSİM'İN NAZİMİYE İLÇESİNDEKİ UYGULAMALARINDAN I BÖLÜM

Yazısı Sayfa: 4

"referandum"-dan sonra...

Baştarafı Sayfa: 1'de

dördüncüsü de, oylama sonucunun yüksek çıkmasından faydalanarak halkın çaresizliğinin ve örgütsüzlüğünün de bilincinde olarak hemen yüksek oranda zamları uygulamaya koydular.

İşçilerin, emekçilerin en ufak hak isteyişinde "amandır, enflasyon canavarını mı azdırmak istiyorsunuz? Yine kuyruklarda mı beklemek istiyorsunuz?" diye tehdit edenler, bakın işverenlerin isteklerini nasıl kabul ediyorlar. İşverenler Maliye Bakanlığına sundukları öneriler paketinde şunları talep etmektedirler:

- Zordaki şirketler genelde kurtarılsın
- Birçok alanlardaki vergi ve harçlar ya kaldırılsın, ya da azaltılsın.
- Bankalardaki birçok vergi, harç kalksın, halka ödenen faiz azaltılsın, kredi faizleri düşürülsün, bu munzam karşılıklar azaltılsın.
- Teşvik kredilerinin kapsamı ve miktarları genişletilsin, faizler düşürülsün.
- İç piyasanın canlanması için mütahit ve çiftçilere olan borç ödensin.
- Kur farkı riski, sigorta primi karşılığı paylaşılsın. Devlet bu konuda orta vadeli kredi de sağlasın.

Peki, tüm bu istekler neyle karşılanacaktır. Elbetteki milyarlarca Liralık paralarla. Bu olanaklardan yeterince yararlanamayanlardan olan ENKA Yönetim Kurulu Başkanı Şarık Tara, bu önerilerin enflasyonu azdıracağını söylemekte. Gezgin ve Narin buna ateş püskürterek, "hükümete enflasyonist öneriler sunmadık" demektedirler. Peki, hiç bir kaynak gösterilmeden bu istekler nasıl karşılanacaktır. Her zaman olduğu gibi, iki yoldan; Yani resmi kalpazanlık, aşırı vergi ve zamlardan. Şimdilik vergi ve zamlara başvurmaktadırlar. Tabi bu resmi kalpazanlığın kalktığı anlamına gelmemektedir. Sürekli devalüasyon, karşılıksız para basmayı zaten zorunlu kılmaktadır.

Zamlardan sonra devlet yetkililerinin yaptıkları açıklamalar insanın tüylerini diken diken edecek olan iğrenç yalan ve demogojilerdir. Cunta uşağı Kafaoğlu şöyle demektedir: "Zincirleme zamlar gelmeyecektir". Oysaki, yoksul halkımız artık öğrenmiştir ki, petrole, elektriğe gelen zamlar zincirleme olarak her şeye intikal edecek, hızlı ve aşırı bir zama sebep olacaktır. Çünkü, bunlara yapılan zamlar üretilen malın maliyetini artıracaktır. Bu maliyet artışı da zamlar vasıtasıyla halkın sırtına yüklenecektir. Yani onlar düpedüz halkla alay etmektedirler. Nitekim, ertesi gün iğneden ipliğe zam geldiğini bir bir açıklamak zorunda kaldılar. SÜMER-BANK ürünlerine kesinlikle "zam yapılmayacaktır" diyenler ertesi gün SÜMER-BANK mallarına % 20-30 arası zam geldiğini doğrulamak zorunda kaldılar. Yine Ulusu zamlar konusunda şöyle demektedir: "Dolar'a bağlı olarak yapılmış bir zamdır. Bunlar maalesef ekonominin icaplarıdır. Bu bakımdan zaruri oluyor." Böylece suçu Dolar'a yükleyerek işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Ona sormak gerek: Tespit edilen ve hergün uygulanan develüasyonda mı Dolar'ın suçu, yoksa sizlerin emperyalist uşağı politikanız mıdır? KİT ürünlerine yapılan zamı Ulusu şöyle savunmaktadır: "KİT'ler biliyorsunuz bizim başımızın derdi. 7 bin kişilik yerde on bin kişi çalışmaktadır. Zamdan başka seçeneğimiz var mı?"

KİT'lerden dert yananlar; peki neden milyarlar vererek ASİLÇELİK'i GÜNEY Sanayii'ni vb.lerini KİT'leştiriyorsunuz?

Kendi çanak yalayıcılarına milyarlarca Lira heba edenler, memurların tek bir kat sayı almasında direnmekte ve bunun bütçeye 60 milyar Lira yük getireceğini söylemektedirler. Oylamadan önce memur kat sayısının artırılacağı ve işçiler için % 20 net gelir artışının sağlanacağını vaad edenler, oylamanın ertesi günü bunu yalanlamakta, böyle düşüncelerin devleti zarara sokacağını söylemektedirler. Tüm bu aşırı zamlardan ve sürekli enflasyondan sonra sadece ne düşünüyorlar biliyor musunuz? Memurlar için bir kat sayı, işçilere ise brüt % 12 (2400 TL). O da henüz tasarı! Ayrıca sosyal haklarda da şu iyiliği düşünmektedirler: Çalışmayan eşler için 720 TL, üniversitedeki öğrenci çocuk için 125 TL aile yardımı. Herhalde halkımız bunca parayı nereye harcayacağını şaşırır! Oysaki evleri ısıtmak için gelen ek yük bu kış için 15 bin TL olmuştur. Günde 10-12 saat çalışan emekçi halkımız geçinemediği için ek bir iş daha aramaktadır. Ama işsizliğin yoğun olduğu bu ortamda onu da bulamamaktadır. Tam da hakim sınıfların istedikleri bir ortam. Halkın gazeteyi bile takip edecek ne zamanı, ne de parası vardır. Başkaları ile konuşup, tartışacak zamandan mahrum kalması, kendi kısır yaşamı içinde boğulup kalmaları, tam da işverenlerin istediği "dikensiz gül bahçesi" olmaktadır.

Ulusu bu zamlar karşısında "vatandaşların gösterdiği anlayışa da ben ayrıca şükranlarımı sunmak istiyorum. Ama bu yol, herkes emin olsunki doğru yoldur. Bunlar hesap kitap meselesidir" demektedir.

Ey cunta uşağı! Zamları suskunlukla karşılayışımız sizlere gösterilen anlayıştan değil, bu gün örgütsüz ve dağınık oluşumuzdandır. Her birimizin yüreğinde tümünüze karşı bir sınıf kinimiz vardır. İçten içe yanan! Elbette bir gün bu zamların, zulümlerin ve baskıların hesabını soracağız. Bu suskun ağızlar bir konuşmaya başladı mı söz artık onlarındır.

Onların halkımızla alay etmeleri bunlarla da bitmemektedir. Zamanın birinde T. Özal şöyle demişti: "Asıl zor durumda olan büyük işletmelerdir. Küçük sanayici ve esnaf en şanslı durumdadır. Çünkü onların olaylara intibak kabiliyetleri daha fazladır." Bunun böyle olmadığı yaşamımızın her anı bize göstermiştir, göstermeye de devam edecektir. Binlerce esnaf ve küçük işletme iflas etmekte ve işsizler ordusuna katılmaktadır. Evet, iflasın eşiğine gelen küçük sanayici için "devlet baba, yardım elini" uzatmaktadır. Bakın nasıl? 5 ile 22 Kasım arasında müracaat edenlere kredi imkanı tanınacaktır diye resmi gazetede tebligat yayınlandı. Bundan zaten birçoğunun haberi bile olmadı. Olupta müracaat edenlerin sayısı 10.000'i bulmaktadır. Ve ayrılan fon da sadece 148 milyon liradır ve bu 10 bin kişiye kredi verilmeye kalkılsa, her birine 14.800 TL düşecektir. İşte yardım eli buna derler!!

Emekçi halkımız! Cuntanın yüzünü gör ve göstermeye çalış. % 91,3'lük "evet" oyu seni yılgınlığa düşürmesin. Cuntanın zaferi geçicidir. Koyu bir faşizm uygulayarak ayakta kalmaktadır. Artık dayanacağı tek konu "anarşiyi bastırdık" demogojisidir. Onlar bizleri yoğun bir çalışmaya mahkum ederek gerçekleri görmemizi engellemeye çalışsalar da bizler bu engeli aşmalı ve ülkemizin somut gerçeklerini kavramalıyız. Bizler kavramadıkça, onlar daha çok demogoji yapacaklardır ve bizlerle alay edeceklerdir. Gün onurumuzu koruma ve mücadele günüdür..!

Şapka düşüp...

Baştarafı Sayfa: 1'de

ğu, en önemli karanlık noktalardan biridir.

Parti içi gelişmelerin hemen hemen tümünden haberdar olabildiğimiz Mao Zedung yönetimindeki ÇKP'den ve Çin Halk Cumhuriyetinden utanmazca "kapalı kutu" diye bahseden revizyonist ihanetçiler, özellikle bu konularda dünya kamuoyuna bilgi sızdırmamaya dikkat etmektedirler. Çünkü eğer dürüst davranıp görüşmelerden kamuoyunu haberdar ederlerse "iki çizgi mücadelesi, Mao'cu Revizyonizmdir", iddialarının sahteliği, "AEP her zamankinden daha güçlü ve sağlam" savlarının kofluğu ortaya çıkacaktır. Bununla birlikte peşlerine takabildikleri güçler arasında bir kargaşa başlayacak ve çevrelerindeki üç-beş şakşakçıyı kaybedeceklerdir.

Bu "kapalı kutu"luluğa rağmen yine de üzerinde düşünülmesi gereken noktalar bir hayli çoktur. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

— Bilindiği gibi Mehmet Şehu Arnavutluk Komünist Partisi'nin kurucularındandır. Halk Ordusu'nun örgütlenmesinde, Milli Kurtuluş savaşı'nda, iktidarın kazanılıp sosyalizmin inşası mücadelesinde çok önemli ve önder bir konuma sahiptir. "İntihar" ettiği açıklandığı tarihe kadar da Başbakanlık görevini sürdürüyor ve AEP yönetiminde en etkili şahıslardan biri olarak tanınıyordu.

Böyle bir unsurun "ajan" olduğu, hem de hiç bir delil gösterilmeden, nasıl ileri sürülebilir ?

— 1978'deki dönek kliğin içerisinde yer alsa bile, yaşamını devrime ve sosyalizm davasına adamış olan biri nasıl ajan olabilir. O nasıl bir ajandır ki, hiç bir sabotörlük yapmaz, bu nasıl bir Komünist Partisi'dir ki, 20 yıllık bir ajanı ancak "intihar" ettikten bir yıl sonra "tespit" eder ? AEP Revizyonistleri içteki karışıklığın verdiği telâşeden ne söyleyeceklerini şaşırdılar herhalde ! Nasıl bir kişi hem Rus, hem ABD, hem de Yugoslav ajanı olabilir ? Bazıları kalkıp şu iddiayı ileri sürebilir: "Revizyonistler emperyalizmin işçi sınıfı içerisindeki ajanlarıdır, bu anlamda da Mehmet Şehu ajandır." Revizyonistlerin emperyalizmin ajanı oldukları doğrudur. Fakat AEP tarafından Mehmet Şehu hakkında ileri sürülen iddia bu temelde değildir. Onlar: Mehmet Şehu'nun söz konusu ülkelerin direk resmi ajanı olduğunu ileri sürüyorlar.

— "İntiharından" bir yıl sonra "Ajan" olduğunun açıklanması, Mehmet Şehu'nun "intihar" etmediği, öldürüldüğü kanısını yaygınlaştırmaktadır. Hatırlanacağı gibi Şehu'nun "intihar" ettiğinin açıklandığı günlerde kamuoyunda şöyle haberler yer aldı; "Şehu Enver Hoca'ya silah çekti ve öldürüldü." Acaba bu "bilgi" AEP yöneticileri tarafından bilinçli olarak mı dışarı sızdırıldı ? "İntihar mavalı tutmayabilir, yedek malzeme olarak bu iddiayı ileri sürelim" düşüncesi var olabilir mi ?

Ajan olsa bile ajanlığı tespit edilmediği halde Şehu neden intihar etsin ? Eğer ajan olduğu tespit edilmiş idiyse neden açıklanmadı da, bir yıl sonra açıklandı ?

Acaba delil bulmak bu kadar zormu oldu ?

— Devlet başkanının, on bakanının ve plânlama komisyonu başkanının görevden alınmasının Mehmet Şehu'nun ajan olduğunun açıklanmasının hemen ertesine rastlaması düşündürücüdür. Bunlar Mehmet Şehu'nun taraftarlarıdır. Acaba görevden alınan bu kalabalık yönetici kadro da mı ajandır ? Eğer bunlar ajansa: acaba Arnavutluk Devletini 25 yıldır "ajanlar"mı yönetiyordu ?

— Gazetelerin yazdığına göre Karkani bağımsızlığın 70. yıldönümünde yaptığı konuşmada Şehu taraftarlarından bahsetmiş ve onlardan "dikkatli olmalarını" istemiş... "Bunların kim olduğu belli değil". Fakat sosyalist bir ülkede, bir ajanın bu kadar taraftarının olması... düşündürücü değilmi ..?

— AEP revizyonistlerinin bazı "akıllı" savunucuları kalkıp devlet başkanını, 10 bakan ve plânlama komisyonu başkanının görevden alınmasını, bir gençleştirme hareketi olarak (bu iddia çok gülünç olsa bile) ileri sürebilirler. Fakat durum böyle ise en başta çekilmesi gereken Enver Hoca ve şurekası değilmi..?

— Gazetelerin yazdığına göre SBKP yayın organı Pravda'da yer alan uzun bir yazı "Arnavutluk'la ilişkileri normalleştirmek" istediklerinden bahsediyormuş. Bu bir rastlantı mı..? Yoksa Şehu'nun Rus ajanı olduğu gözleri kararmak için ileri sürülen bir iddia olmasın ?

Bütün bu yukarıda sıraladığımız düşünülmesi gereken noktalar, yan yana getirildiğinde de şu sonuçlar çıkıyor.

Arnavutluk'taki revizyonist ihaneti takip eden bir saflaşma vardır. Revizyonist yöneticiler bu saflaşmayı uzun süreden beri gözlerden gizlediler. Artık çatışmalar çok sert ve geniş boyutlar kazandığı için, yalan-yanlış bir takım açıklamalar yapmak zorunda kaldılar. Fakat bu açıklamalar yapılırken gerçekler gözlerden gizlenmektedir.

Mehmet Şehu ajan olamaz ve değildir. Revizyonist yönetime karşı muhalefetin başını çektiği için bu yafta ile yıpratılmaya çalışılmaktadır. (Fakat bu muhalefetin niteliği hala tarafımızdan net olarak bilinmemektedir.)

Mehmet Şehu intihar etmemiş öldürülmüştür. Revizyonist yönetim kendisine karşı gelişen hareketleri kanla bastırmaya çalışmaktadır. Mehmet Şehu'nun kitleler üzerindeki etkisini bildiği ve bundan korktuğu içindir ki, bu öldürme olayını "intiharla örtbas etmeye çalışmışlardır.

Gözden gizleme çabalarının altında yatan gerçekler de şunlardır:

Arnavutluk halkını kandırmak, öfkesini yumuşatmak ve revizyonist iktidarını sürdürmek.

Bütün gözleri siyasi sorunlardan ve çelişkilerden uzaklaştırıp, bu tür "bilinmez hikayeler" üzerine yöneltmek.

Dünya çapında estirdikleri revizyonist ihanet akımını hiç değilse bulunulan noktada tutmak, kendi ihanetçi yüzlerinin açığa çıkmasını engellemek, bütün gayretleri sarfederek ihaneti sürdürmek.

Ve Mao Zedung yoldaşın şahsında Marksizme Leninizme yönelttikleri eleştirilerin geri tepmemesini sağlamak.

Şimdi bütün AEP savunucuları hala yüreklerinde devrimci dürüstlük taşıyorlarsa, devrimciliklerinde gerçekten samimi iseler, "şapkayı önlerine koyup düşünmek" ve bütün bu gelişmelerden sonra AEP revizyonistlerinin Mao Zedung yoldaşa ve O'nun şahsındaki Marksizme-Leninizme yönelttikleri eleştirilerin arkasında yatan gerçek nedenler üzerine kafa yormak zorundadırlar.

Aynı zamanda onlara düşen baş görevlerden biri de, bu yeni gelişmeler karşısında tavır takınmak ve bizleri içerisine düştüğümüz bu düşünceler (hemde bolca soru işaretli) "açmazından" kurtarmaktır. Ama sağa sola kaçmadan açık ve net bir şekilde.

"Fikrinden emin olan her insan, yeni bir şey getirdiğine inanan insan, 'meydan okuyan' yazar ve öyle yazar ki, düşünceleri kısaca ifade edilsin. Sadece iki sandalyeye oturmaya alışık insanlar 'meydan okumaya' sahip değillerdir." (LENİN)

EVREN:
"Ne büyük işler başardığımız takdir edilecektir."

(Cumhuriyet: 4 Kasım)

Çok büyük işler başardınız sayın (!) Kenan Evren. Övünebilirsiniz. Türkiye'nin büyük komprador holdingleri, büyük toprak ağaları, uluslararası büyük sermaye kuruluşları, emperyalist efendiler sana bu günden şükran borçlular. Çatırdayan faşist devletin çatlaklarını biraz olsun onardın. Dar-boğaza giren büyük montaj sanayicilerini batmaktan kurtardın ! Şimdilik. Patronların başında iki de bir —Hakkımı isterim, hakkımı isterim— diye "dır dır eden, olay çıkaran" işçinin sendikalarını kapatarak, karşı geleni asıp, zindanlara tıkarak; onları büyük huzura kavuşturdun ! Bu kadar büyük işlere, doğrusu zatıâliniz'de büyük istirhamlara (!) layıktır.

Uygulattığın ekonomik-politikayla zanaatçıyı, esnafı, orta tabakayı yıkıma ittin. Büyük holdinglerin göbeğini biraz daha genişlettin. Milyonlarca vatandaşı da açlığa, sefilliğe ittin. Bu kadar büyük işlere karşılık insan bir taktirle yetinir mi ?.. Bu kadar işle bir insan Baba (!) olmaya layıktır. İnan sana Baba (!) Evren diyesimiz geliyor.

Ülkeyi o kadar bağımsız hale getirdin ki; NATO durup dururken, o bile yetmedi, Çevik Kuvvet'e yeşil ışık yaktın. Şimdi Üs'leri, hava alanlarını genişletip, ülkeyi boydan boya radarlarla kaplatıyorsun. CİA yöneticileri, ünlü Genelkurmaylar çaktırmadan ülkemize gelip-gidiyor. Beşyüz bin asker yetmezken, bir de Amerika'dan asker getiriyorsunuz. Bu kadar bağımsızlık da çok oluyor ama. Değil mi ? (!)

Sizin ne büyük ekonomologlarınız varmış.. Çaktırmadan yüksek faizle kandırdınız milleti, doldurdunuz büyük holdinglerin ceplerini. Sonra da tuttunuz bir-iki çömezi... Millet de faiz beklerken ana parasını da kaybetti. Çok uyanıksınız vallahi... Doğrusu o milyarlara bir-iki çömez feda edilir. Aynı oyun senin başında da dönerse sana yazık değil mi ? (!).. Bu politikayla zede'lere bir zede de siz kattınız... Deprem-zade, sel-zade, Afet-zade, derken, bir de Banker-zade yarattınız, çok uyanıksınız vallahi...

Ekmek 20 Lira, ev kiraları 10.000 iken, ayakkabı 3000, elbise 15.000 iken; 9000 Lira maaşla iki buçuk milyon insanı öldürmeden yaşatıyorsunuz. Bu bir gerçek 'mucize'dir. Değil mi ?

Sayende insanlarımız ünlü oldu ! Sekiz milyon işsiz yoksulluktan pazara, manava, bakkala giremezken; (Serseri) markasıyla Anayasa'ya girdi. Çok işgüzar adamsınız vallahi !

Okuma-yazma seferberliğiyle herkes medenileşti ! Üniversite kapılarındaki engellerde ikileşti. O engelleri aşacağız diye gençlerimizin kasları da gelişti ! Geçebilenler de aynı zamanda YÖK'leşti. Çok medeniyetçisiniz, inanın. Helâl olsun size. (!)

Çok insancılsınız, insan haklarına toz kondurmayıp, insanları işkenced katledersin, düşünce özgürlüğünü savunup, düşünceyi zincirlersin, adaleti savunup, Avukatları salonlardan kovarsın. Bu kadar insancıllık yeter ama değil mi ?

Bu itiraflardan sonra, bizim de yüce tektirlerimizden bir armağan var size. Can kulağınızla dinleyin...

Toprak isteyene isyancı dediniz... Hak isteyene bozguncu dediniz... Direnene anarşist dediniz... Emekçi halkı bölücü ettiniz... Sonra bunca başarının (!) arkasından da, kendinizi zorla Cumhurbaşkanı seçtirdiniz... Elimizden kurtulabilirseniz, Amerika'da bir ömür boyu tatili hak ettiniz. Taktirlerimizi sunarız, size sayın (!) Kenan Evren.

Faşist cuntanın 1,5 yıldan beri Dersim'in Nazımiye ilçesindeki uygulamalarından bir bölüm

ÖN AÇIKLAMA: Kürdistan Haber Bürosu'nun faşist cuntanın Nazımiye'deki uygulamalarının bir bölümü olan ve bize iletilen bu yazıyı yayınlıyoruz. Aynı haber bürosu, Dersim'in diğer ilçelerindeki cuntanın uygulamalarını ileteceğini belirtmektedir. Bundan sonra da elimize ulaştırıldığı taktirde, bu yazıları da önümüzdeki sayılarda yayınlayacağız.

****

1 Kasım 1980 tarihinde Kürt milliyetçisi akımlardan biri tarafından öldürülen bir üstteğmen ve iki er olayını bahane olarak kullanan faşist cunta, "I. Tugay Operasyonu" olarak adlandırılan operasyonla başta Nazımiye olmak üzere, Dersim halkına karşı yaklaşık bir ay kadar süren büyük bir saldırıya girişti. Saldırıya Dersim'deki yerleşik kolluk kuvvetlerinin yanı sıra Kayseri Hava İndirme Tugayı'nında büyük bir bölümü katılmıştı. Kayseriden "savaş var, savaşa gidiyoruz" diye harekete geçirilen erler Nazımiye'ye gelip, geçim derdi ile uğraşan yoksul halkın durumunu gördüklerinde adeta şaşkına döndüler ve kendilerini "hani burda savaş varmış, adım başına sığınaklar ve silahlı kişiler varmış" demekten kendilerini alamadılar. Tabii faşist ordu erlerinin bu şaşkınlıkları en barbar yöntemleri kullanarak halka baskı yapmalarının önünde engel değildi. Zira emir almışlardı. "Görevlerini" yapmalıydılar!

Ve saldırı dizileri başlıyor. Başlıyor halkın kadın-erkek, küçük-büyük demeden dövüldüğü, yağının, çökeleğinin ve ununun yerlere döküldüğü faşist terör dalgası, başlıyor gece gündüz sürekli kurulan kalleşçe pusular ve helikopterli saldırılar... En katmerli baskılar özellikle Nazımiye'nin yakın çevresindeki köylere yapıldı. Bu köylerin başında Güzelpınar (Hosum) gelmektedir.

Yine operasyon adına estirilen faşist terör dalgası sırasında Nazımiye'nin Aşağıdoluca (Aşağı Harik) köyü yakınlarında bulunan değerli halk evladı, yiğit Komünist ORHAN BAKIR yoldaşımızın mezarını alçakça ve hayasızca birinci kez tahrip ettikten sonra mezarın başında günlerce pusu kurdular. Özellikle ileride yeniden değineceğimiz yoldaşımızın mezarına yönelen saldırı olayları başta Nazımiye

olmak üzere tüm DERSİM halkı faşist devlete ve arkasındaki düşman sınıflara olan sınıf kinini bir kaç kez daha yükseltmiştir. Arama adı altında meydan dayağından, falakaya, en çirkef küfürlerden, ölüm tehditlerine kadar en vahşi baskı yöntemleri,ayırımsız bir şekilde tüm halka uygulandı. Yerli ihbarcılarında yardımıyla gerçekleştirilen bu tarifsiz baskı ve işkenceler sözkonusu operasyonla da kalmadı, aralıksız sürdürülen bölgesel operasyonlar hiçbir zaman durdurulmadı.

Sürdürülen bölgesel operasyonlar 1980 Ekim ayında Mazgirt'in Goman köyünün Teman mezrasında çıkan bir silahlı çatışma PKK'nın önde gelen kadrolarından Delil Doğan'ın ölümüne neden oldu. Yine Mazgirt yöresinde devam ettirilen baskı ve operasyonlar sırasında Kızılkale köyünde düşman kuvvetleri ile silahlı çatışmaya giren yoldaşlarımızdan MEHMET DÜZEL şehit edildi. Bir ihbar sonucu meydana gelen ve yoldaşımızın ölümü ile sonuçlanan sözkonusu silahlı çatışma 24-25 Ocak 1981 tarihleri arasında ceryan etmiş ve yaklaşık üç saat kadar sürmüştür.

Yer yer koordineli bir biçimde devam ettirilen operasyonlarla hakim sınıfların her yıl atlatılmasını korkuyla bekledikleri Devrim ve Parti şehitleri ile dolu 1981 Mayıs ayına gelindi. 9 Mayıs'tan başlayarak 20 Mayıs'a kadar Nazımiye, Mazgirt, Karakoçan ve yakın çevresine yüzlerce kişilik askeri güç yığmaya başladılar. Söz konusu askeri yığınakta 13 Mayıs tarihinde ORHAN BAKIR yoldaşımızın 1. ölüm yıldönümü olmasının önemli bir payı vardı. Bahsettiğimiz tarihler arasında köprü başları tutulmuş, pusular ve hain tuzaklar çoktan kurulmuştu. 9'dan 14 Mayıs'a kadar ORHAN BAKIR yoldaşımızın mezarının çevresine 100-ü aşkın komando birliği ile kamp ve pusu kurdular. Yine aynı tarihler arasında Nazımiye ve Mazgirt'i Karakoçan'a bağlayan Paş, Çelekas ve Golan köprülerine pusular kuruldu. Kurulan kalleşçe pusudan dolayı 12 Mayıs günü saat 12-13 dolaylarında yiğit devrimci AHMET YAVUZ (HAMİDO) ve bir arkadaşı vahşice taranarak katledildi. Yiğit devrimci AHMET YAVUZ ve arkadaşı pusuya düşmelerine karşı direnerek devrimin şanlı yolunda şehit düştüler...

Yine aynı tarihlerde Kığı'nın Nazımiye sınırındaki Dalbasan (Seter) köyü yakınlarında ŞÜKRÜ SEVER isimli bir PKK taraftarı faşist kolluk kuvvetleri ile giriştiği silahlı çatışmada alçakça katledilmiştir.

Küçük çaplı operasyonlar Mayıs ayından sonra da kesintisiz olarak sürdürüldü.

9 Temmuz 1981 tarihinde Nazımiye Ziraat Bankası müdürü örgütlü ihbarcı MHP'li azılı faşist Mehmet HAŞİMOĞLU'nun Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO savaşçılarınca ölümle cezalandırılmasından sonra faşist düşman güçleri baskılarının dozunu giderek arttırdılar. Nazımiye'nin Doluca (Harik) köyünde göz altına alınan köylülere günlerce ağır işkenceler yapıldı. Olay bahane edilerek Kığı'nın sınır köylerinide kapsayan geniş çaplı bir terör daha estirildi. Ama başta Nazımiye olmak üzere çevrenin yoksul halkı, devrimciler ve partimiz savaşçıları bu saldırıyı da korkusuzca göğüslemesini bildiler.

Aralıksız sürdürülen operasyonlar nihayet 4 Eylül 1981 akşamı başlatılan ve kendi açıklamalarına göre de 20.000'e yakın askerin katıldığı büyük operasyonla birleştirildi.

Evet ! "2. Tugay Operasyonu" olarak da bilinen ve büyük paralar harcanarak aylarca önceden titizlikle hazırlanan büyük operasyon!

Bu saldırıya birincisinden farklı olarak Bolu Komando Tugayı da katılmıştı. Ve 4 Eylül akşamından başlayarak birlerce komando erinin, özel eğitilmiş vurucu timlerin, yüzlerce askeri aracın, otuza yakın helikopterin, özel işkence ekiplerinin ve yine binlerce kişilik takviye gücünün katıldığı genel saldırı başlatıldı. Elazığ askeri güçlerinin bir kısmı Karakoçan'a ve Bingöl tugayının bir kısım güçleri de Nazımiye Kığı sınırına yığdırılarak Dersim dört yanından kuşatılmaya çalışıldı. Operasyon; katil generaller çetesinin ve faşist cuntanın Kürdistan topraklarında gerçekleştirdikleri belki de en büyük operasyon idi.

İşe köprüleri, anayolları, stratejik giriş çıkış noktalarını zırhlı araçların desteğinde tutarak, önemli dağlara, tepelere ve yüzlerce köye seyyar karakol ve işkence karargahı kurarak başladılar. Halka karşı başlatılan bu büyük saldırının ana kumanda merkezi Nazımiye idi. Bizzat tugay komutanı da burada kalmaktaydı. Bu saldırıyı bilfiil yaşadığımız çevrede şöyle bir taktik izledi ; * Sürekli ve yoğun ideolojik saldırıların yanında önce silahları toplamak suretiyle, yöre halkını silahsızlandırmak ve sonra da devrimcileri ve silahlı grupları yakalamak bahanesi ile bir vahşetle halka saldırmak. Tabi bu arada halk içindeki ve aşiretler arasındaki çelişkileri kışkırtarak halkı birbirine düşürmek şeklindeki klasik taktiklerini de elden bırakmadılar. Belirttiğimiz taktiklerle adım adım planının uygulamasına geçildi. Bütün köylüler seyyar karakol ve işkence karargahlarına zorla toplatılarak silahları istendi. Süre kondu. Getirmeyenler dövülecekti ve hatta gerektiğinde öldürüleceklerdi. Amaçlarına ulaşılabilmek için köylüleri dayak zoruyla birbirlerini ihbar etmeye zorladılar. *Gözdağı olsun diye* bir çoğunu ağır şekilde döverek işkence yaptılar. Sonuç olarak hayalledikleri kadar değil ama bir miktar kırık-dökük silah toplayabildiler. Kendi akıllarınca halkı silahsızlandırdıktan sonra saldırılarının ikinci devresine, silahlı grupları yakalama devresine geçtiler. İşte yapılanlara örnekler!

Köylerde geceleri sokağa çıkma yasağı koyarak, köylülerin her ne suretle olursa olsun köyden ayrılmaları yasaklanarak izine bağlandı.

Köylülerin hayvanlarının bakımını sağlamak amacı ile her yıl sonbahar aylarında kestikleri meşe yaprağının kesimini yasaklayarak, yoksul köylülerin geçim kaynağı olan hayvanlarını açlığa ve ölüme terkettiler.

Ormana giriş çıkışlar yasaklanarak köylerin çevresine pusular kuruldu. Bu pusulardan birinde HÜSEYİN isimdeki Karakoçan'lı saf ve yoksul bir köylü, Mazgirt'in Faraş köyü yakınlarında taranıp katledildi. Yörede köylülere kaval çalmakla tanınan bu emekçiye sıkılan 60 civarında merminin,cesedini tanınmaz hale getirdiğini tüm çevre halkı bilmektedir.

Helikopterlerin desteğindeki arazi operasyonları ise saldırılar boyunca devam etti. Sözüm ona pek de "şerefli" faşist Türk ordusunun sayısız subay ve eri gelinlere ve genç bacılarımıza sarkıntılık etmekten de geri durmadılar.

Öte yandan "silahlı eşkiyaları teslim etmezseniz, köylerinizi kökünden yakacağız, Dersimi haritadan silsek ne yapabilirsiniz, yeni takviye güçler gelecek" yollu tehditler ve psikolojik savaş yöntemlerinin yanısıra, ırkçı-faşist Kemalist ideolojinin yoğun propagandasıyla birlikte, her türlü burjuva ahlaksızlığın teşvik edilmesi şeklindeki ideolojik saldırı da sürdürüldü.

Benzer yöntemler birinci operasyon sırasında da uygulanmıştı. Nazımiye ve Mazgirt köylerinin büyük bir bölümüne köylülerden zorla para toplatılarak "Atatürk"ün heykellerini diktirmişti. Yine muhtarların evlerine bayrak ve "Atatürk"ün resimlerini asma zorunluluğu getirilmişti. "Bağış" adı altında halktan zorla haraç toplanması da aynı uygulamalar arasındadır.

Operasyonlar sırasında ORHAN BAKIR yoldaşımızın mezarı ikinci kez tahrip edilerek, günlerce pusu kuruldu.

Faşist ordu mensuplarının ağızlarından düşürmedikleri ve artık künyeleri haline gelen en çirkef ve adi küfürlerden, meydan dayağına, askıdan, falakadan, elektrikten, karıncalı ağaçlara bağlamaya, dikenlerin içinde süründürmekten, kadınların saçlarını birbirine bağlayıp dövmeye kadar her türlü ilkel metodlarda dahil sayısız baskı ve

işkence örneklerinin ayrıntısına burada girmeyeceğiz. Zira öteden beri örfi-idarelerin, sıkı yönetimlerin, 12 Martların ve aynı soydan gelen 12 Eylül'lerin; kısacası faşist devletin bu alışılmış uygulamaları yeni değildir. İnsanlıkla uzaktan yakından ilişkisi olmayan bu uygulamaları yedi iklim dört bucak bilmektedir artık ! Peki eli kanlı faşist cunta artık sistematik olarak uyguladığı bu çok yönlü baskı ve zulümden sonra ne elde etti ? Ne elde etti, yediden yetmişe halka çektirilen bu acıdan sonra ? Biz söyleyelim ne elde ettiklerini ! Bazı kısmi başarıların yanında koca bir yenilgi ! Faşist cunta genel olarak Dersim'de, özel olarak da Nazımiye ve çevresinde umduğunu bulamadı. Boyun eğdiremedi, emekçi halka ve onun öncü kuvvetlerine. Direndi emekçi halkımız ve değerli evlatları. Başta Partimiz TKP ML'nin 10 savaşçısı olmak üzere iki yıl içerisinde 30'a yakın kişiyi Dersim'de katleden faşist cuntacılar boşuna sevinmesinler ! Çoktan devralındı şerefle düşenlerin mücadele bayrağı ! Halkımız çoktan sardı MEHMET DÜZEL, HAYDAR ÇAKMAK, PİR HASAN KULAÇ, BEHZAT FİRİK, VEYSEL HUYAR, ERDOĞAN TEKİN, HAYDAR SÖNMEZ, METİN KARATAŞ, MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ ve HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşların kaybı ile açılan yaraları. Çoktan devralındı şehitlerin silahları.

İnsanlık suçlusu cunta yaptıklarıyla sadece ve sadece yoksul halkın ve bizlerin sınıf kinini arttırdı, mücadele azmini biledi.

Nazımiye'deki devrimci çalışmaya istediği darbeyi bir türlü vuramayan cunta 1981 Ekim ayı ortalarında tamamlanan büyük operasyondan sonra da baskılarını bütün şiddetiyle sürdürdü. Nazımiye'deki devrimci çalışmayı çökertmek amacıyla cuntacılar, faşist banka müdürü Ömer HAŞİMOĞLU'nun ölümünden kısa bir süre sonra özel bir MİT görevlisi, azılı halk düşmanı Yüzbaşı Murat ÇAKMAK'ı görevlendirdiler. Bu azılı halk düşmanının Nazımiye'de yaptıkları ileride de göstereceğimiz gibi, bugüne kadar bu yörede yapılanlar arasında özel bir yer tutmaktadır. Bu azılı paralı besleme gelir gelmez zincirini yeni koparmış köpekler gibi sağa-sola saldırmaya,önüne geleni ağır şekilde dövmeye ve "yakıp, yıkma" tehditleri savurmaya başlamıştı. Bu yeminli köpek 20 Kasım tarihinde terör tayfasıyla birlikte ORHAN BAKIR yoldaşımızın mezarını üçüncü kez tahrip etti. Ama bu kez yapılan saldırı eşine ender rastlanan bir olaydı. Murat ÇAKMAK isimli bu iğrenç yaratık her zamanki gibi mezarda bomba olabilir korkusu ile mezarı zorla köylülere açtırmak istediyse de köylülerin direnmeleri karşısında gerilemek zorunda kaldı. Ve mezarı tayfasına açtırdı. Cesedin başını bizzat kendisi kürekle koparıp aldıktan sonra, mezarın başında top oynamıştır. Yoldaşımızın kafatasıyla mezarın başında top oynarken birde 'kalk ulan kalk, biz geldik, faşistler geldi","Komünistler ölmez ha ! Gelsin intikamını alsınlar bakalım" şeklinde bağırarak tüm sadist karakterini ortaya koymuş ve salyalarını dökmüştür.

Yine bu yeminli halk düşmanı ihbarlarıyla kendisine yardımcı olan, Partimizin tüm ısrarlarına rağmen ihbar ve gerici propagandadan vazgeçmeyen Hasan Ali GÜNDOĞDU isimli ihbarcının 2 Aralık 1981 tarihinde Ordumuz TİKKO savaşçılarınca ölümle cezalandırılmasından sonra saldırılarının dozunu biraz daha arttırmıştır.

22 Aralık'ta Nazımiye Büyükyur (Hakis) köyü yakınlarında bir ihbar sonucu yaptığı operasyondaki çatışmada İBRAHİM KAPLAN ve AZİME DEMİRTAŞ isimli iki PKK taraftarı arkadaşı katletmiştir. Murat ÇAKMAK isimli bu canavarın, tanınmaz hale getirdiği cesetlerin fotoğraflarını çektirerek zevk için albümüne koyduğu, yine tüm yöre halkı tarafından bilinmektedir.

Nazımiye'de yeni yıla, Ocak 1982'ye "kutlu"luk ve "mutlu"luk vaaz eden yeni yıl mesajlarının yanı sıra çocuk ve yaşlılarıda kapsayan azgın bir faşist terör dalgasıyla girildi. Nazımiye'nin Doluca (Harik) köyünde 7 Ocak 1982 günü tam teçhizatlı işkence karargahı kurularak Doluca (Harik), Ilısı (Çamurek), Dallıbahçe (İresk)den köylüler zorla bu karargaha toplatıldı. Burada toplatılan köylüler, meydan dayağından sonra Ocak ayının buz gibi kar ve çamur sularında süründürüldüler. Zorla takla attırılan yaşlı köylülerin bıyıkları kesildi. Getirilen manyote ve akü ile karargahtaki köylülere elektrik verildi.

Kendisini, cezalandırılan banka müdürünün "amcasının oğlu" olarak gösteren ve Pülümür'den özel olarak getirilen azılı bir Yüzbaşı ile senaryonun esas sahibi Murat ÇAKMAK yine işbaşında idi ! Aynı uygulamaları 28-30 Ocak tarihleri arasında Ilısu (Çamurek) ve Viyaler Mezrasında da yaptılar. Burada genç bacılara ve ilkokul öğrencisi bir çocuğa dahi elektrik verildi. Bazılarının dişlerini de kırarak birçok köylüyü komalık ettiler. Bu azılı köpek sözkonusu baskılarını Nazımiye'nin sınırlarınıda aşarak Kığı'nın sınır köyü olan Dalbasan (Seter) köyü ve mezralarına da uygulamaktadır. Yaz ayları boyunca da baskı ve operasyonlarını sürdüren bu alçak, 24 Eylül 1982 tarihinde Yazgeldi (Hodik) köyünden bir yoksul köylüyü ağır şekilde döverek komalık etmiştir. Elleri patlamıştır. Yine 9 Ekim tarihinde bir çözülme olayını fırsat bilen bu insanlık yoksunu alçak, Turnayolu (Holik) köyünün 'Boncuk' mezrasındaki yoksul halka, sivil polislerden oluşan özel bir işkence ekibi ile birlikte günboyunca işkence yaparak iğrenç yüzlerini bir kez daha ortaya koymuştur. 'Boncuk mezrasındaki yoksul halkı, yaşlılar ve genç bacılarla birlikte ayırımsız bir şekilde işkenceye tabi tutan bir köpek, halkın hayvanları için kış ihtiyacı olarak zar zor temin ettiği büyük bir ot yığınını da ateşe vermiştir.

Yapılan işkenceden elleri şişirilen köylüler, günlerce iş yapamaz duruma getirilmişlerdir. Bu iyi eğitilmiş paralı köpek, ırkçı faşist Kemalist ideolojinin ve 82 anayasasının propagandasını yapmaktan da geri durmamıştır. Nazımiye Lisesinin Milli Güvenlik derslerine de giren bu yeminli faşist öğrencilere farklı yanaşmakta ve kendi aklı sıra bilimsel sosyalizmi çürüterek !!! Faşist Kemalist ideoloji doğrultusunda eğitip, kazanmaya çalışmaktadır. Kendisine yakın gördüğü hemen herkese ihbarcılık teklif ettiği bilinen gerçekler arasındadır zaten.

Nazımiye'de istediğini bir türlü elde edemeyen bu katil köpek, dört bir yana saldırmaya devam etmektedir. Devam et bakalım, paralı besleme Murat ÇAKMAK ! Nereye kadar gideceksin ! Yaklaşık bir buçuk yıldır yaptığın zulüm ile, üç beş kuruş paradan gayrı ne kazandın ? Dize getirebildinmi, emekçi Nazımiye halkınıve Partimizin kavga neferlerini? Silebildin mi mezarlara saldırarak Nazımiye ve Dersim halkının yüreğindeki ORHAN BAKIR Yoldaşımızı ve onun şahsında Partimize olan haklı sevgiyi? Yok edebildin mi şehitlerimizin onurunu ve onların uğrunda canlarını feda ettikleri dünya işçi sınıfını yüce ideolojisi Marksizm-Leninizm'i, NAFİLE ! Ne sen ne efendilerin ve onların kanlı cuntası buna muvaffak olamayacaksınız ! Sebebi sömürü, sefalet, baskı, zulüm ve insanın insan tarafından sömürülmesi olan bu haklı sınıf mücadelesi geçici bazı yenilgiler alsa bile hiç bir zaman durmayacaktır.

Devrimlerle başarıya ulaşan ve insanların iradesinden bağımsız olan bu mücadelenin, köleci toplumdan günümüze kadar durdurulamadığına tarih tanıktır !!!

Tarih tanıktır, insanlığın gelişmesinin önüne engel olarak dikilmeye çalışan nice imparatorlukların, krallıkların ve faşist diktatörlüklerin 'kağıttan kaplanlar' gibi birer birer parçalandığına !

Tarih yine tanık olacak: sen ve efendilerinin kanlı düzenleri ile birlikte, tarihin çöplüğüne er-geç atılacağınıza !

Sanık sandalyesine oturacağınız günler uzak değildir !

LATİN AMERİKA'DA BİR "ZAYIF HALKA": KOLOMBİA

Liberal parti eski milletvekillerinden bayan Glorialara De Echverri Kasım ayının son günlerinde kaçırıldı. Birkaç gün önce ise cesedi, Botoga'nın Kuzey Batısında kırsal alanda, siyah bir bayrağa sarılı olarak bulundu.

Bayan Echverri'nin kaçırılıp cezalandırılmasını ise "Halk Devrimcileri" adlı sol bir grup üstlendi. Gerekçe olarak da; bayan Liberal parti eski parlementerinin karşı-devrimci ve Kolombiya oligarşisinin iyi bir adamı olduğu gösteriliyordu.

Bayan Echverri gerçekten de Kolombiya halkının düşmanı ve Kolombiya olirgarşisinin iyi bir adamıydı. Sadece kendisi de değil eşide aynı nitelikteydi. 3 çocuk annesi olan bayan Echverri'nin eşi olan Hector Echverri'de senatörlük yaptığı gibi bir dönem öncede ulusal meclisin başkanlığını yaptı. Yani Echverri'ler ailece gerici, karşı-devrimci idiler.

Bayan Echverri'nin cezalandırılmasından sonra, Muhafazakâr partiden başkan olan Belisario Betancaur beraberinde bir grup bakanla birlikte, Echverri'lerin evlerine giderek ailesine baş sağlığı dileğinde bulundular.

Kolombiya ABD emperyalistlerine bağımlı yarı-sömürge bir ülkedir. Ve Kolombiya halkı üzerinde acımasızca sömürü ve baskı politikası uygulamaktadır. Bununla birlikte yiğit Kolombiya halkı ABD emperyalistlerine ve kukla yönetimlerine karşı mücadele etmektedir. Bayan Echverri'nin cezalandırılması da bu mücadelenin bir parçasıdır.

Kolombiya burjuvazisi iki önemli sorunla karşı karşıya bulunmaktadır. Bunlar ekonominin içine düştüğü çıkmaz ve hergün daha da yükselen halkın düzene karşı olan muhalefetinin yükselmesi ve buna bağlı olarak da devrimci sınıf mücadelesinin daha da boyut kazanmasıdır. Ekonomik kriz sistemin özünden kaynaklanmaktadır. Dolayısı ile burjuvazi ekonomik krize çözüm bulamaz. Son seçilen muhafazakâr partiden başkan Belisario Betancaur da kendisinden öncekilerin yaptığı gibi esas olarak azgınca devrimci halk muhalefetine saldıracak, onu boğmaya çalışacaktır. Başkanlık koltuğuna oturduğundan beri yaptığıda budur. Ancak, 1982 Mayıs'ında seçilen ve Ağustos ayında devlet başkanlığı koltuğuna oturan Muhafazakâr Partiden Beliserio Betancaur'da ekonomik, siyasal, sosyal vb. hiç bir soruna çözüm getirmedi. Zaten getirebilmesini beklemekte ham hayaldi. Kolombiya tarihine baktığımızda farklı oligarşilerin temsilcisi durumunda olan iki ana parti; muhafazakârlar ve liberaller iktidar olmuş,biri gelmiş diğeri gitmiştir.... Yıllar boyu hep aynı tas aynı hamam. Burada liberal partiden söz ederken, aklımıza onun reformcu burjuva partisi olduğu gelmesin. Liberal parti de, Muhafazakâr parti gibi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının belirli bir kesiminin temsilcisidir. Yıllar boyu da bu böyledir. Hemen hemen Kolombiya'nın kuruluşundan beri bu iki parti siyasi arenada hakim oldu. Bir yasama dönemi muhafazakarlar iktidar olurken, sonrakini liberallere bıraktılar. Biri gelip diğeri gitti... Yığınların ekonomik durumlarının düzelmesi bir yana, her dönemde de gelen gideni arattı.

ABD emperyalistlerinin ve kukla yönetimlerinin acımasız sömürü çarklarını işletmeleri, ekonominin içine düştüğü kriz ve yoğunlaşan sosyal sorunlar, toplumsal patlamaları da beraberinde getirdi. Büyüme hızının ve ulusal gelirin düşmesi, işsizliğin artması, basının sıkı bir biçimde sansür edilmesi, emekçi yığınlara siyaset yasağının getirilmesi, beyaz ve devlet terörünün yoğunlaştırılması ile beraber, yığınsal tutuklamalar ve kayıp listeleri de her gün biraz daha uzayıp gitmektedir.

Her türlü bastırma yöntemine rağmen Kolombiya halkının ABD emperyalistlerine ve onların kuklası büyük burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadelesi dindirilememekteve giderek daha da boyutlanmaktadır.

Muhafazakârlarla liberaller arasındaki çıkar dalaşında doğan keskin sürtüşme; yığınların muhalefeti ve gerici karşı-devrimci yönetime ve düzene karşı mücadelelerin yoğunlaşması karşısında uzlaşmaya dönüştü. Bu iki parti ayrı görülmelerine rağmen, halkın mücadelesi karşısında aynılaştılar. Halkın bu iki partiden birini seçme zorunluluğunda bırakılması ve sorunların çözümsüzlüğü, seçimlere olan ilgiyi de geriletti, ve seçimlere katılma oranı % 45'in altına düştü. Çünkü Kolombiya halkı kendi deneyleri ile liberaller yada Muhafazakârlar, hangisi gelirse gelsin, hiç bir soruna çözüm getirilmediğini gördü.

Son seçilen Muhafazakâr aday Beliserio Betancaur'un başkan olması da sürüp giden işlerliğin aynen devam ettirilmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir. Aslında bundan farklı bir şeyin beklenmesi de doğru değildir. Ekonomik ve sosyal sorunların ancak işçi sınıfı önderliğinde, Kolombiya emekçilerinin siyasi iktidarı zaptetmesi ile köklü olarak çözümü sağlanabilecektir.

Diğer Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, Kolombiya da ABD emperyalizminin güdümünde olan bağımlı bir ülkedir. Zengin doğal kaynaklara sahip olması, kalabalık nüfusu ve geniş yüzölçümüne sahip olduğundan, Latin Amerika'daki önemli ülkelerden birini oluşturmaktadır.

Adını Kristof Kolomb'dan alan, 26 milyon 360 bin nüfuslu, 1.138. 914 kilometre kareye sahip olan Kolombiyanın kuruluş tarihi 1830 olarak kabul edilmektedir. İspanyolların 1549 yılında yerleşerek kurdukları Yeni Granada'nın içinde Venezuella, Ekvator ve Peru da yer alıyordu. 1830 yılında hazırlanan anayasa kabul edildi. Venezüella ve Ekvator bu anayasayı kabul etmeyip ayrıldılar. Bu nedenle Kolombiya'nın kuruluş tarihi 1830 olarak kabul edilmektedir.

Kolombiya'nın kuruluşundan beri liberaller ve Muhafazakârlar olmak üzere iki büyük parti var olmuştur. Günümüze dek de siyasi alanda hakim olan bu iki parti olmuştur. Bu iki parti arasındaki çelişmede esas olarak Muhafazakârların görüşlerini içeren 1843 anayasası kabul edilmiş, fakat iki parti arasındaki çelişme, sürtüşme ve dalaşma durmamış, devam etmiştir. Bu nedenle bu iki partinin ortak müşterek birleşmelerinde ifadesini bulan ve bugünde yürürlükte olan 1882 yılında kabul edilen anayasa ile uzlaşmaya varılmıştır.

İkinci Dünya Savaşı sonuna kadar arada bir askeri darbelerle kesintiye uğramış olmasına rağmen, sürekli bu iki partiden biri iktidara gelmiş, diğeri gitmiştir.

İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası Muhafazakârların da desteğini alan ve askeri müdahale ile başkanlığa seçilerek getirilen Mario Ospina Perez adeta onlarla bütünleşerek Kolombiya ekonomisini ABD emperyalistlerine

daha bir bağımlı hale getirdi. Kalkınma adına alınan yüklü krediler, ölü yatırımlara aktarıldı. Bu olgunun ortaya çıkardığı hızlı enflasyon, işsizliğin toplumsal bir afet haline gelmesi ve yığınların sürekli alım güçlerinin düşmesi toplumsal patlamaları da beraberinde getirdi.

Muhafazakârlar ile liberaller arasında önemli siyasal farklılıklar olmamasına rağmen, dalaşma çok keskin biçimlere büründü. 1948 yılında liberal parti içinde "sol kanat" olarak tanımlanan grubun önderi Jorge Eliacar Gaitan öldürüldü. Bu olay büyük çalkalanmalara yol açtı ve ayaklanmaya dönüştü. Bu ayaklanmada Fidel Kastronunda içinde yer aldığı diğer Latin Amerika'lı devrimcilerde aktif rol aldılar. Ama ayaklanma bastırıldı ve yenilgiyle sonuçlandı. İç savaşın bastırılmasından sonra Liberallerin katılmadığı 1949 yılındaki seçimlerde Muhafazakâr partiden Laurena Gomez başkan seçildi. Gomez iç savaş sırasında İspanya'ya kaçmış olduğu için, orada bulunduğundan, başkan seçildikten sonra Kolombiya'ya geri döndü ve seçimlerden önce ilan edilmiş olan sıkı yönetimi sürdürdü. Basına sansür koydu ve geniş çaplı tutuklamalara girişti. Tutuklamalarının sınırları o kadar geniş tutuldu ki protestan misyonerlerine kadar uzandı.

Gomez Amerikan emperyalistlerinden daha fazla askeri yardım almaya başladı. Halkın mücadelesini bastırmak için güçlendirilen ve modernize edilmeye çalışılan ordu içerisinde de geniş çaplı tasfiyelere girişildi. Ordu içerisindeki liberal parti taraftarı subaylar da bu tasfiyelerden kurtulamadılar. Amerikan emperyalistlerine bir köpek gibi yalvaran Gomez, dolayısı ile Kolombiya Latin Amerika ülkeleri içinde Güney Kore'deki Birleşmiş Milletler gücüne en çok asker gönderen ülke oldu.

Bu uygulamalar sonucu yeterince teşhir olan ve çıkmaza giren cunta, bir an evvel yönetimi devretmenin yollarını aramaya başladı. Aynı şekilde askeri darbecilerin desteğinden yararlanan Muhafazakârlar da cuntanın ve kendilerinin çok yönlü teşhiri nedeniyle, özünde kendilerinden pek farkı olmayan Liberal parti ile anlaşmaya gittiler. Sürtüşmeyi bir yana bırakan iki parti 1958 yılında yaptıkları anlaşmaya göre 16 yıl yani 1974'e kadar iktidarda kalacaklardı. Adına 'Milli Cephe' denen bu anlaşma ile iki parti, iktidarı birlikte kullanacaklardı. Dört yılda bir yapılan başkanlık seçimlerinde, birinde Muhafazakârların adayı seçilecek, süresi dolunca bu kez liberallerin adayı seçilecekti. Ayrıca hangi partinin adayı seçilme sırasında ise, diğer parti aday çıkartmayacak, İki parti de, sırada olan adayı destekleyecekti. 1974 yılına kadar bu devam ederken aynı zamanda bu dönemden (yani Milli Cephe anlaşmasının yapıldığı 1958 yılından) 1978 yılına kadar da hükümet üyeleri iki partinin üyelerinden oluşturulacaktı. Milli Cephe anlaşmasına iki parti de sıkı sıkıya uydu. 1958 yılında yapılan seçimlerde liberal partiden Camergo, 1962 yılındaki seçimle Muhafazakâr partiden Valancia, 1966 yılında Liberal Restrego, 1970 yılında Muhafazakâr Berrero bu anlaşmaya göre başkan seçildiler.

Milli Cephe'nin sona ermesinden sonra yapılan ilk başkanlık seçimini Liberal parti adayı Alfonso Lopez Michelsan kazandı. Michelsan seçimlerde 2.911.292 oy alırken Muhafazakâr parti adayı Alvaro Gomez Hortedo'nun aldığı oylar 1.630.000'de kaldı.

Yeni başkan seçilen Michelsen ekonomik alanda bir dizi kararlar aldı. Alınan bu kararlar bizim Turgut Özal'ın 24 Ocak kararları ile tıpa tıp aynısını oluşturuyordu. Çünkü nasılki Turgut Özal'a 24 Ocak kararları diye anılan "önlemler paketini" İMF, Dünya Bankası ve diğer uluslararası finans kuruluşları dayattı ise, Turgut Özal'dan önce de Kolombiya'nın yeni başkanı Michelsen'ada aynı kuruluşlar dayatmıştı. İkisinin de patenti aynı, ikisininde (tabii diğerleri de dahil) akibeti aynı olacaktı elbet.

Bu uygulama bizde 24 Ocak Kararları adını alırken, Kolombiya'da farklı olarak, Olağanüstü Ekonomik Hal adı verilerek ilan edildi. Michelsen hayat pahalılığını doğuran enflasyonla mücadele kararı aldı. Akaryakıta uygulanan Subvansiyon kaldırıldı. Tarım ve vergi reformuna gidileceği açıklandı. İhracatta vergi iadeleri kaldırıldı. Fakat vergi reformu ve ihracatta vergi iadelerinin kaldırılması Tüccarlar Federasyonu (FENALCO) ile Sanayiciler derneği (ANDİ)'nin sert tepkilerine neden oldu.

Michelsen'ın olağanüstü Ekonomik Hal adını verdiği ekonomik krizden kurtulmak için alınan bu bir dizi kararda bir sonuç vermedi. Hatta tersine kalkınma hızı yavaşladı, petrol üreticisi bir ülke olduğu halde enerji darboğazına girildi. 1975 yılında 7 Dolar'a çıkması ve sözde yasak olduğu için gizli olarak üretilip Amerika'ya sevk edilen Marihuana ve Kokainden elde edilen 600 milyon Dolar da ekonomiyi çıkmazdan kurtarmaya yetmedi.

Enflasyon mücadelesi için krediler azaltılmış, banka faizleri 1974'de % 35'e, 1977'de % 46,5'e ve daha sonra ise % 100'e çıkartılmıştır. Bankalar, finans kuruluşları ve özellikle sanayiciler bu önlemlerin yatırımları etkilediğinden yakınmaya başlamış; inşaat sektörü ise hemen hemen duraklamıştı. Böylece Michelsen'ın ekonomi-politikası da iflas etmiş oluyordu.

Bu dönemde; ahlaksızlık, rüşvet, dolandırıcılık ve yozlaşma alabildiğine yoğunlaşmış, ordu da bundan kurtulamamıştı. Rüşvet ve yolsuzluk o kadar arttı ki, yüksek Hukuk Kurumlarından, Cumhurbaşkanının oğlunun bile adları görülmeye başlandı. Bu tür olaylar basında günlerce tartışma konusu olurken, giderek alışılmış olağan günlük olaylar haline geldi.

Bu ortamda yapılan 1978 başkanlık seçimlerini yine liberal Partinin adayı Turbay Ayala kazandı. Fakat sorunlar yine devam etti. İki parti arasındaki anlaşma sona ermiş olmasına rağmen, pratikte devam etti. TurbayAyala büyük burjuvazinin üzerindeki yükü hafifletebilmek için vergi oranlarını düşürdü. Toprak reformunu programdan çıkardı, ihracat teşvik kredilerini yeniden uygulamaya koydu. Kendisinden önce yine liberal partiden başkan olan Michelsan'dan farklı uygulamalar getirdi ama sorunlar çözülmeden kaldı. Hatta sorunlar daha da artarak devam etti.

Bu dönemde devrimci sınıf mücadelesi de yeni bir boyut kazandı. 1979 yılında orduya ait depolara baskın düzenleyerek 5000 silah alan "M19" adlı grup ile FARC, ELN ve bizim kardeşlik duyguları beslediğimiz Kolombiya Komünist Partisi Marksist-Leninist (KKP ML) ve Halk Devrimcileri eylemlerini yoğunlaştırdılar.

Bu yıl içerisinde yapılan seçimlerde bu kezde Muhafazakâr parti adayı Belisario Betancaur başkanlığa getirildi. Betancaur'da çok ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunmaktadır. Ekonominin içinde bulunduğu açmaz açısından emperyalist çözüm önerileri ve uygulamaları sonuçsuz kalmaktadır. Toplumsal sorunlar yığılırken, yığınların hoşnutsuzluğu ve düzene karşı tepkileri ve bu anlamdaki mücadeleleri de artarken, Devrimci sınıf mücadelesi de yeni boyutlar kazanmakta, Amerikan emperyalistlerini ve kukla yönetimlerini tehdit etmektedir.

KORKAK OLAN KİM ?

Faşist cunta Dersim'de ikide birde yayınladığı bildirilerle, bizim 3-5 kişiden ibaret ve korkak olduğumuzu söylemektedir. Şu bir avuç yada 3-5 kişi iddiasını bir yana bırakıp, kimin korkak olduğuna bakalım.

7 Kasım'daki 'Referandum' nedeniyle Dersim'de geniş "güvenlik önlemleri" alındı. Cuntacılar, Dersim halkına 'referandum'da evet dedirtmek için her yola baş vurdular. Sandık başlarına komando ve polis güçlerini diktiler. Aynı şeyler Ovacık'ın ..... köyünde de yapıldı. Bu köyde gerillalarımızın bulunacağı yada, saldırıya uğrayabilecekleri düşüncesi ile, 20-30 civarında komando-polis güçlerini köyün okuluna yerleştirdiler. Gerillalarımızın korkusunu içlerinde duyan bu sülükleri; bir yaprak hışırtısı, bir rüzgar sesi bile ürkütüyordu.

Karanlık olunca, korkudan okulun dışına çıkamaz oldular. Zaman biraz ilerleyince okul çatısındaki güvercinlerin uçmaları ile korkak dedikleri gerillalarımızın baskın düzenlediklerini sanarak, Havaya ateş ettiler. Elbette korkunun vardırdığı bu kadarla da kalmadı.

Daha sonra, hemen her canlıda var olan doğal ihtiyaç kendini hissettirmeye başladı. Ama bu ihtiyaçlarını gidermek için dışarı çıkıp, tuvalete kadar gitmeleri gerekiyordu. Gerekiyor du ama ! Ya gerillalar dışarıda bekliyorlarsa, ya çıkınca ateş ederlerse. Yok yok, ölüm korkusu, kurşun bu yiğitliğe gelmez ! Ama ya o sıkıştıran doğal ihtiyaç... Buna bir çözüm bulunmalı.

Okuma seferberliği, ilim-irfan yuvası bir yana bırakılarak, müdür odası doğal ihtiyacın giderilmesi için uygun yer seçildi. Sonra sırayla, oturan otur ana...

Bize korkak diyenler kendi ilim-irfan yuvalarının da içine ettiler. Evet. Kim korkak ? Gerillalarımız mı ? Yoksa gerillalarımızın korkusundan dışarı çıkamayıp, okulun içine edenler mi ?!

Bizler 3-5 kişi olmadığımız gibi, milyonlarca emekçinin haklı davasını savunuyoruz, mücadele ediyoruz. Bu mücadeleye katılanların da hiç bir kişisel çıkarı olamaz. Bu nitelikte olanlarda saflarımıza katılamaz. Dolayısıyla kişisel çıkarı olmayan ve emekçilerin haklı davasını savunanlar korkak olamazlar; değildirler. Çünkü kaybedecek birşeyleri yoktur. Oysa karşi-devrimcilerin koruyup, kolladıkları sınıfların kaybedecek çok şeyleri vardır ve korkacak olanlar, kaybedecek şeyleri olanlardır. Onlar şimdi okulların içine edebiliyorlardır ! Ama unutmasınlar, gelecekte onlara içine edebilecekleri hiçbir yer bırakmayacağız. Bakalım o zaman nereye edecekler !

Çırakların sömürülmesi cunta desteği ile iyice azdı!

Bizler İzmir'de ..... işyerinde Metal iş kolunda çalışan bir grup işçileriz.

Siz işçi arkadaşlara, işyerimizde hangi şartlarda çalıştırıldığımızı, nasıl baskı ve sömürüye maruz kaldığımızı anlatmak istiyoruz.

Biz işçilerin ve ezilenlerin kaderleri ortaktır. Hepimizin özlemi mutlu bir şekilde yaşamaktır. Fakat bu yaşam bizlere özel mülkiyetin hakim olduğu çıkarcı, kokuşmuş düzenlerde yasaktır. Çünkü üretim araçlarını ellerinde bulunduran kapitalistler daha çok kâr, daha çok sömürü için baskı ve zulüm uygularlar. Dünyayı yaratan, değiştiren bizler olmamıza rağmen, onlar sadece ölmeyeceğimiz, sürüneceğimiz kadar ücret verirler. (Aslında bu ücretide, ellerinden gelse vermezler ama onlar için çalışmamız, tekrar üretimde bulunmamız için vermek zorundadırlar.)

Bu ekonomik durumumuzdan dolayı toplumun her alanında sürekli aşağılanan, horlanan, baskı altında tutulan, yine bizler olmuşuzdur.

İşte bende, işyerimiz de bu baskılardan kanun dışı uygulamalardan bir kaç örnek vermek istiyorum.

Bizler, Metal-İş kolunda dosya ve soyunma dolaplarının üretimini yapmaktayız. İşyerinde çalışan arkadaşlarımızın da yaş grupları ortalama 12 18 arasıdır. Hepimiz çocuk denecek yaştayız. Çoğumuzun sigortası yoktur. Sigortalı olabilmek için bir çok kez patrona çıktık, Müfettişliğe şikayette bulunduk, neticede yine aynı, yine aynı. Güya cuntanın başı diyorki; 'hiç bir işyerinde sigortasız işçi çalışmayacaktır. Çalıştıran iş yeri olursa bize bildirin. Gereken önlemleri alalım' diye. Evet cuntanın başı, biz bu dediklerinizi yerine getirdik. Gittik ilgili yerlere başvurduk. Bizim için değişen hiçbir şey olmadı. Senin çanak yalayıcıların gelip gittiler. Ama bu gelip gitme, soruna çözüm bulmak için değil de, rüşvet almak için oldu. Halk arasında şöyle bir tabir vardır. 'İt itin kuyruğuna basmaz' diye. Evet çok doğru işçi kardeşim. Sömürücü köpeklerin bu düzenin devamında çıkarları olduğu için birbirlerinin kirli çamaşırlarını, ipliklerini açığa çıkarmazlar. Onlar bizim iyiliğimiz ve yararımız için hiç bir çaba ve gayret göstermezler. Çünkü onların doğasına aykırıdır. Şunu aklımızdan hiç çıkarmayalım. Bize, bizim sınıfımızdan başka kimse yardım etmez, kurtuluşumuz için başkalarına bel bağlamayalım.

Yukarıda demiştim. Çalışan arkadaşlarımızın çoğu çocuk denecek yaştadır. Aldıkları ücret ise yol paralarına bile yetmiyor. Asgari ücretin altında ücret alıyoruz. Yaptığımız işler ise, büyük işçi ağabeylerimizinki kadardır. Kapitalistler bu örnekte de görüldüğü gibi çocukları utanmazca ve azgın bir biçimde sömürmektedirler. Çünkü çocuklar henüz ergenlik çağında oldukları için, yeterli sınıf bilincini alamamışlardır. Neyin ne olduğunu berrak bir şekilde kavramamışlardır. İşte bu durumdan dolayı, kan emiciler, biz çocukların dünyasını zehir etmekte, daha oyun çağında iken çalışmak zorunda bırakıldığımız yetmiyormuş gibi, emeğimizi de en iğrenç biçimde sömürmektedirler.

İş yerindeki çalışma koşullarımız sağlık şartlarına da uygun değildir. Örneğin; boyama bölümünde çalışan arkadaşlara boya zehirini etkisiz kılacak yoğurt vermemektedirler. Bölümümüzde yoğurt yiyen tek kişi ustabaşıdır. Ayrıca iş bitiminde de, ciltte biriken zehirin atılabilmesi için banyo yapmamız şarttır. Saydığım bu şartların hiç birisi yoktur. Zaten bizlerin tam gelişim çağında ağır şartlarda çalışmamız yetmiyormuş gibi, çalışma şartlarından kaynaklanan eksiklikler de bünyemizi olumsuz yönde etkilemektedir.

Kısacası; hep düşük ücret alıyoruz. Sürekli baskı altında çalıştırılıyoruz.

Devamı Sayfa: 13'de

ARALIK şehitlerini anıyoruz!

5 Aralık, VEYSEL HUYAR ve ERDOĞAN TEKİN yoldaşları kaybedişimizin birinci yıldönümüdür. Tam bir yıl önce bu iki yoldaşımız, Dersim İlinin Ovacık İlçesi, Hülükuşağı köyünde kalabalık beyaz ordu güçleriyle girdikleri çatışmada yitirdik. Beyaz ordudan ise bir başçavuş ile bir asker öldürüldü. Bir kaçıda yaralandı.

VEYSEL HUYAR Ovacık'ın köylerinden birinde dünyaya geldi. Yoksul bir köylü çocuğu idi. Ekonomik güçlükler içerisinde Liseyi bitirdi. Öğrenci iken partimizin bir taraftarı oldu. Önce Ovacık ilçesinde ve köylerinde devrimci faaliyet yürüttü. Daha sonra değişik alanlarda ve değişik parti organlarında bulunan yoldaş son olarak bölge yönetim organında bulundu. Partimizin bir kadrosu durumunda olan yoldaş, genç yaşta olmasına rağmen dişleri dökülmüş, avurtları içine çökmüş, yaşından çok ileri ve ihtiyar görünümlü idi. Bu nedenle yoldaşlar ona Kürtçe'de ihtiyar anlamına gelen "kokum" diyorlardı. Yoldaşımızı Dersim'in sert doğa koşulları ve ekonomik güçlükleri zamanından önce yıpratmıştı.

ERDOĞAN TEKİN'de Dersim'de dünyaya gelmiş topraksız bir ailenin çocuğu idi. Ailesi daha sonradan ekonomik nedenler yüzünden Dersim'den İstanbul'a taşınmak zorunda kaldılar. ERDOĞAN yoldaşta genç yaşta partimizin ateşli bir taraftarı oldu ve devrimci çalışmalara katıldı. Ailesi Dersim'den taşınırken aktif mücadeleyi sürdürebilmek için Dersim'den ayrılmadı ve partimizin önderliğindeki TİKKO saflarında gerilla faaliyetlerini sürdürdü.

ERDOĞAN yoldaş, VEYSEL HUYAR ile birlikte aynı gerilla birliğinde yer alıyordu. Bu gerilla birliğimiz, 1981 yılının Aralık ayının 5'inde Hülükuşağı köyüne gitti ve orada konaklandı. Düşman gerillalarımızın bulunduğu eve girmeye çalışırken VEYSEL ve ERDOĞAN silahlarını kaparak it sürülerine kurşun yağdırmaya başladılar. Ve gün mahşer gününe döndü. KOKUM gençleşmiş ve bir aslana dönmüştü. ERDOĞAN ise yaşından daha ileri yetenekle düşmana ölüm terleri döktürüyorlardı. Hülükuşağı köyünü silah sesleri arasındanda partimizin şiarları dolduruyordu. Karşı-devrim güçlerinin kullandığı büyük G-3'lerden çıkan

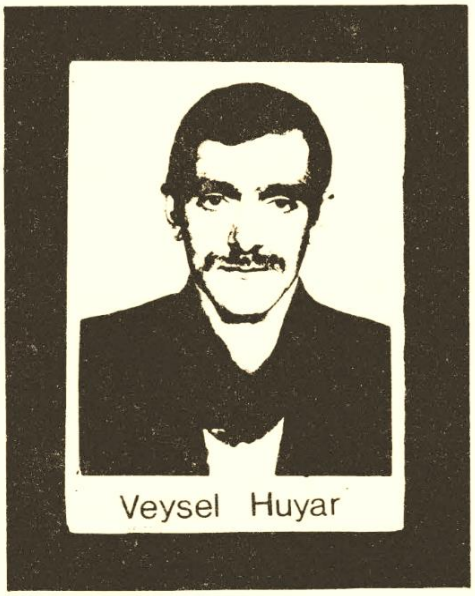
Veysel Huyar

ve binleri bulan kurşunlar gerillalarımızdan can almaya çalışıyordu. Bunlara karşın bir G-1 ile bir Tambura cevap veriyordu. İnanılmaz bir savaştı bu, yüzleri bulan düşman kuvvetlerine karşı iki candı karşı koyan. Buna rağmen düşman korku ve panik içindeydi. Operasyonu yürüten Yüzbaşı deliğe girmiş, korkusundan çıkamıyordu dışarı. Operasyon bitip Tunceli'ye varıncaya kadar yol boyu hala korkusunu yenememiş, kafasını, ellerini deliler gibi sağa sola sallayıp kurtulduğuna şükredip duruyordu. Çatışma devam ederken VEYSEL yoldaşın elindeki G-1 parçalandı ve kullanılmaz hale geldi. Namert ellerden çıkan kurşunlar yoldaşımızın bedenine girdiler. ERDOĞAN yoldaşta düştü, ikisinin üzerine kurşun boşaltıldı. Çatışma sırasında altlarını pisleten bu korkaklar, gerillalarımız şehit olduktan sonra aslan kesildiler ve yoldaşlarımızın cesetlerine tüm mermilerini boşalttılar. Sıra köylülerdeydi elbet ! Faşist sürüler köylüleri meydana toplayarak karın üzerine yatırdılar. Akşama kadar kar üstünde acımasızca vurdular, vurdular. Bir köylünün kolunu iki yerden kırdılar, birinin de bacağını.... sakatlanmayan köylü kalmadı.

VEYSEL HUYAR ve ERDOĞAN TEKİN şehit oldu ama yenilen onlar olmadı. Çünkü yoldaşlarımızın korkusuzluğu ve kalabalık düşman güçlerine karşı yiğitçe direnmeleri ve onlara kayıp verdirmeleri bizzat halkımız tarafından saygı ve takdir ile anılırken karşı-devrim güçleri lanetle anılmaktadır.

Aralık ayında ALİ YILMAZ ile RACİ YILMAZ yoldaşlarımızı da yitirdik.

ALİ YILMAZ Kürt ulusuna mensup, yoksul bir köylü ailenin çocuğudur. Yaşamı bitmez-tükenmez ekonomik sıkıntılar ve yoksulluklar içerisinde geçti. Baskı, sömürü ve yoksulluktan kurtulmanın yolunun ancak Demokratik Halk Devrimi ile olacağını kavrayarak partimizin saflarına katıldı. Kısa sürede öne geçti. Bir dönem sonrada Partimizin önderliğindeki TİKKO saflarında gerilla komutanı oldu.

Kötü bir kaza sonucu 30 Kasım 1978'de yaralandı ve iyileşmeye başladığında işkenceye alındı. Yaralı haliyle günleri bulan akıl almaz işkence uygulandı. Faşist cellatlar sonunda, yaralı yoldaşımızı işkence ile alçakça katlettiler.

RACİ YILMAZ, Orta Karadeniz yöresindendir. RACİ YILMAZ Partimiz taraftarı olduğu ilk dönemlerde gençlik içerisinde çalışma yürüttü.. 1. Konferanst'tan sonra Partimizin üyesi oldu. Aktif olarak mücadele yürüten yoldaş sivil ve resmi faşist güçlerin korkulu rüyası haline geldi.

RACİ yoldaş düşmana karşı mücadele yürütürken aynı zamanda parti yıkıcısı hiziplere karşıda aktif mücadele etti. II.Konferans'a delege seçilen yoldaş, Konferans öncesi Aralık ayında resmi faşistlerce pusuya düşürüldü. Savunmasız olduğu halde, üstüne kurşun yağdırılarak, şehit edildi.

Düşman acımasızca saldırmakta, can almakta şehitlerimiz günbe gün artmaktadır, ama her şehit yoldaşın yeri doldurulmakta ve halkımızın anti-emperyalist, Demokratik Halk Devrimi mücadelesi yok edilememektedir. Ve edilemeyecektir. Mutlak o büyük gün gelecek ve savaş şiarlarımız yerini zafere bırakacaktır. Bunu hiç bir güç engelleyemeyecektir.

KÜLTÜR VE SANAT KÖŞESİ

Genel olarak sanat, edebiyat ve kültür; toplumun, sosyal ve ekonomik ilişkilerin belirlediği bir üst ürünüdür. Bundan dolayıdır ki bütün diğer alanlarda olduğu gibi her türlü çarpıtmaların tersine, sanat edebiyat ve kültür de belli bir sınıfa hizmet eder.

İnsanlık başından beri içinde bulunduğu maddi yaşam koşullarını, sevinçlerini, özlemlerini çeşitli biçimlerde; resim, müzik, tiyatro, gösteri, roman, şiir vb. sanat şekillerini kullanarak dile getirmiş, özlemlerini de katarak kendi maddi yaşantısını sanatında yeniden yaşamış, bu yolla geleceğini çizmiştir. Diyebiliriz ki, sanat ve edebiyat, toplumun maddi yaşantısının yansıması olarak onun ruhi şekillenmesinin bir ürünüdür.

Günümüze kadar ulaşan sanat belgeleri incelendiğinde, tümü; dönemlerindeki toplumsal yapının bir belgesidirler. Köleci toplumdaki sanat eserleri, köle sahiplerinin köleler üzerindeki baskı ve tahakkümünün izlerini, feodalizm koşullarındaki sanat eserleri ise, feodal toprak ağalarıyla köylüler arasındaki mücadelenin izlerini taşımaktadır, günümüzde de bu böyle devam etmektedir. Her sanat belgesi, ezenler ile ezilenler arasındaki sınıf mücadelesinin izlerini taşımaktadır. Bu ikisinin arasındaki bir sanat eserine rastlamak mümkün değildir. Marks ve Engels'in dediği üzere "İstisnasız her düşünce biçimi, belli bir sınıfı temsil eder." Bir de demeliyiz ki, istisnasız her sanat ürünü, belli bir sınıfı temsil eder ve belli bir sınıfın hizmetindedir.

Burjuvazi ve ezen sınıflar, kültür ve sanatı, başından beri, ezilenleri baskı altında tutup, onları soysuzlaştırmanın ve kendi öz sorunlarına karşı yabancılaştırmanın ideolojik bir silahı olarak sömürü ve baskı düzenlerinin devamı için kullanmışlardır. Toplumdaki üretim ilişkileri ve üretim güçlerinin geriliği, iş bölümünün varlığı bu eşitsiz ve haksız tutuma engel oluşturmaktadır. Burjuvazi yüzyıllardan beridir, kafa ile kol emeğini, kentle kırı birbirinden kopartarak uzmanlaşmayı ve uzmanları yaratarak, mekanik-idealist- düşünceyi adım adım inşa etmiştir. Sanat ve kültür alanında da toplumun kendiliğinden yetiştirdiği sanatçıları ücretli işçisi haline getirmiştir, kapitalizmin hizmetine sokmuştur. Sömürünün esas olduğu köleci-feodal ve kapitalist toplumlarda sanat ve kültür bir ayrıcalıktır. En başta eğitim ayrıcalıktır. Bir bütün olarak hakim sınıf unsurlarına aittir. Emekçi sınıflar ise en geri eğitim olanaklarından yoksundurlar. Durum böyle olunca, burjuvazi emekçileri önce, farklı işlerde çalışan emekçilerin sorunlarına karşı ve giderek kendi öz sorunlarına karşı yabancılaştırmıştır. O, sanat ve kültür alanında idealizmin en geniş propagandasını yapmış, idealizmi hakim ideoloji haline getirmiştir. Burjuva Demokratik Devrimlerinin gündeme geldiği 18. 19. yüzyılda iki yüzlülükle sanat alanında da emekçilerden yana gözükmüş, kendi iktidarlarını kurup sağlamlaştırmak için ona ilerici bir görünüm vermiştir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağıyla birlikte, burjuva sanat kültürü de gelişmesinin en son aşamasına ulaşmış, yozlaşmıştır. Bugün burjuvazi sanat ve kültür alanında da bir kokuşmuşluk ve durdurulması imkansız bir çöküntü içerisindedir. Ve ekonomik düzeniyle birlikte proleter devrimleriyle layık olduğu tarihin mezarlığına, bir daha doğmamasıya gömülecektir.

Emekçi sınıfların, proleteryanın, kendi devrimci kültürü ise, burjuvaziye karşı, onun sanat ve kültürüne karşı yeni bir güç olarak mücadele içinde doğmuş gelişip güçlenmiş, kendi doğal önderlerini ve sanatçılarını yaratmıştır. O, kendi gerçek sanatında; içinde bulunduğu yaşam koşullarını, sorunlarını ve özlemlerini işleyerek, emekçileri burjuvaziye karşı mücadeleye hazırlamış ve hazırlamaktadır. O, sanatında geçmiş mücadeleleri, köle ayaklanmalarını, köylülerin feodal paşalara karşı isyanlarını işleyerek proleteryayı kesin hesaplaşmaya hazırlamıştır. Sovyet, Çin ve Arnavutluk halkları ve bir çok ulusun halkları bu konuda şanlı bir tecrübeye sahiptir. SSCB, ÇHC ve bir dizi sosyalist ülkedeki kapitalist geriye dönüşümden sonra bu alanda da, başta bu ülkelerde olmak üzere, uluslararası devrim güçleri içerisinde sanat ve kültür devrimci özünü yitirmiş, bu ülkelerin elinde halkları kandırmanın ideolojik bir silahı haline getirilmiştir. Son olarak ASHC'de kervana katılmıştır. Bugün uluslararası devrim isteyen güçler arasında başta bu üçlü modern revizyonist sanat anlayışları hakim durumdadır. Proleteryanın gerçek devrimci sanat ve kültürü, Uluslararası Komünist Hareketin mücadelesi içinde tekrar her türlü gericiliğe karşı gelişip güçlenecek, kitlelere mal olacaktır. Uluslararası işçi ve emekçilerin mücadelesi, yine Gorki'ler, Neruda'lar, Brecht'ler Viktor Jara'lar yaratacaktır.

Bu alanda ülkemizde durum nasıldır?

Ülkemiz emperyalizme ekonomik, siyasi ve askeri olarak bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Emperyalizme olan ekonomik bağımlılık, beraberinde siyasi ve kültürel bağımlılığı getirmiştir. Kapitalist üretim ilişkileriyle feodal üretim ilişkilerinin kol kola girdiği ülkemizde devlete komprador burjuvza ve büyük toprak ağaları sahiptir. Ve ülkemizde hakim sanat ve kültürde bunların bir yansıması olarak emperyalist feodal bir karakter taşımaktadır. Yarı-sömerge, yarı-feodal ülkemizde bırakalım kültür ve sanatı, en temel eğitim bile bir ayrıcalıktır. Halkımızın büyük bir bölümü en temel eğitim imkanlarından yoksundur. Orta ve yüksek öğrenim ise bir lükstür. Yüksek öğrenimde okumak ve uzmanlaşmak bir avuç komprador-feodal sınıflara ve daha alt seviyedeki sınıflara mahsustur. Halkımızın büyük bir bölümü hala çağ dışı inançlara sahip olup, bu durum hakim sınıflar tarafından bilinçli bir şekilde korunmaktadır. Kırlık bölgelerde bu durum daha hakimdir. Hakim sınıfların emperyalist feodal karakterdeki bu kültürü, halkımızın gerçek devrimci kültürü üzerinde baskı teşkil etmekte, onun gelişmesini engellemeye çalışmaktadır. Bu sınıfların yoz sanat ve kültürü de, tam bir kokuşmuşluk ve çöküntü içindedir. Emperyalizme olan bağımlılık gün be gün artarken, uygulanan ekonomik politikalarla, bir avuç komprador-feodallerin dışındaki sınıflar yıkıma giderken, burjuvazinin ücretli sanatçısı nereden ilham alabilir, neyi çoşkuyla ürününde işleyebilir. Barutu bitmiş burjuva sanatı tam bir konu sıkıntısı içindedir. Tiyatro, sinama, edebiyat, şiir vb. sanat dallarında yozlaşma ve çöküntü esastır. Boyalı basında ise, sahne sanatçılarının sahne arkasındaki yaşantılarından başka bir konu yoktur. Yozlaşmış kültürün yaygınlaşıp kitleleri etkisi altına alması için, hakim sınıflar, yasal önlemlerle, ilerici sanatı yasaklayıp, sansür uygulayarak; kendi sanatlarının gelişmesi için ortam yaratmakta, işçi sınıfı ve diğer emekçileri ideolojik olarak soysuzlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Son yıllarda, özellikle 12 Eylül'den sonra, cuntanın desteğinde komprador ve feodal sınıflar, sanat alanında gözle görülür bir yatırıma yönelmişlerdir. Her bankanın bir kültür ve sanat faaliyeti var, tanınmış kompradorlar; Koç, Sabancı, Durmuş Yaşar, Eczacıbaşı vb. kültür ve sanat vakıfları kurmakta ve bu alana sermaye yatırmaktadırlar.

Partimiz önderliğinde TİKKO gerillaları, bir muhbiri daha cezalandırdı!

Partimizin önderliğindeki Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO)-ya bağlı bir gerilla birimi tarafından 22 Kasım 1982 tarihinde Tunceli'nin Çemişgezek ilçesi Tekeli köyü muhtarı ajan-muhpir İsmail DİNÇER'i cezalandırdı. Olaydan sonra faşist cunta, Hozat, Çemişgezek ve Ovacık'ta bir hafta süren operasyon yaptılar. Olayla hiç bir ilişkisi olmayan yoksul Kürt köylülerini tutukladılar, işkence yaptılar.

Sömürücü hakim sınıflar, diğer şeylerin yanı sıra halkımızın mücadelesini bastırmada bir araç olarak kullanmak için halk içerisinde ajan-muhpir örgütlemeye çalışarak kaleyi içten fethetme uğraşı vermektedirler.

Ülkemizin diğer yerlerinde olduğu gibi Somut olarak Dersim'de de halk içerisinde, ajan muhpir örgütleme faaliyeti sürdürülmektedir. Bu alan içerisinde ajan-muhbirliği kabul eden ve üstlenenlerden biri de İsmail DİNÇER-di.

İsmail DİNÇER yöresinde ajan-muhpir faaliyeti yürütüyordu. Bunun sonucu olarak da geçen yıl öldürülen iki PKK'lı devrimci SEYİT DOĞAN ve arkadaşının ihbar edilmesinde rol oynadı. Partimiz ajan-muhbir İsmail DİNÇER'e halka teslim olması için çağrı yaptı. Suçlarının' itirafı' durumunda af edileceği belirtildi. Ama o bu çağrılara kulak asmadı ve muhbirlik yapmaya devam etti. Bunun üzerine geçen yıl güvenliğinin sağlanması için cuntacılar tarafından kendisine verilen İngiliz Piyade tüfeğine ihtar anlamında

Devamı Sayfa: 14'de

ÇIRAKLARIN...

Baştarafı Sayfa: 9'da

Baskıya karşı geldikmi de kapı dışarı ediliyoruz.

Hani işçi çıkarmak yasaktı ? Hani sigortasız işçi çalıştırılmazdı ? Hani çocukların sağlığa zararlı yerlerde ve düşük ücretle çalıştırılması yasaktı ? Bütün bunları söyleyen, soyguncu çetenin şimdiki temsilcisi Kenan Evren'-dir.

İşte bu faşist devletin işçi sınıfına ve emekçi halka nasıl sahip çıktığının göstergesidir.

Şimdi de zam, zulüm ve işkence politikalarını yasallaştırmak için anayasa hazırladılar ve bunu bizlere zorla kabul ettirdiler.

Evet işçi, emekçi kardeşim, bizleri bu hale getiren düşmanlarımızı iyi tanıyalım. Onların sahte vaadlerine, aldatmacalarına inanmayalım. Çünkü onlar, düzenlerinin ve sömürülerinin devamı için lafta da olsa bizden yana görünürler, daha doğrusu görünmek zorundadırlar. Bu tavırları, onların gerçek yüzlerini gizleyen maskeleridir.

Fakat onlar ne kadar demogoji yaparlarsa yapsınlar, hayat onların gerçek yüzünü gizlemeyecek, açığa çıkaracaktır. Tarih daima haklılardan yana olmuştur. Çünkü onlar iyiyi, güzeli, sevgiyi istemişlerdir. Ve bu uğurda mücadele vermişlerdir, ve daha da vereceklerdir de.

Biz baskı altında tutulanlar, horlananlar; bu baskı ve zulüm düzeninin yıkılması için birleşelim, tek yumruk olalım. Olalım ki, onları tarihin mezarlığına bir daha çıkmamak üzere gömelim.

İ.den İKK okuyucusu bir
Metal işçisi....

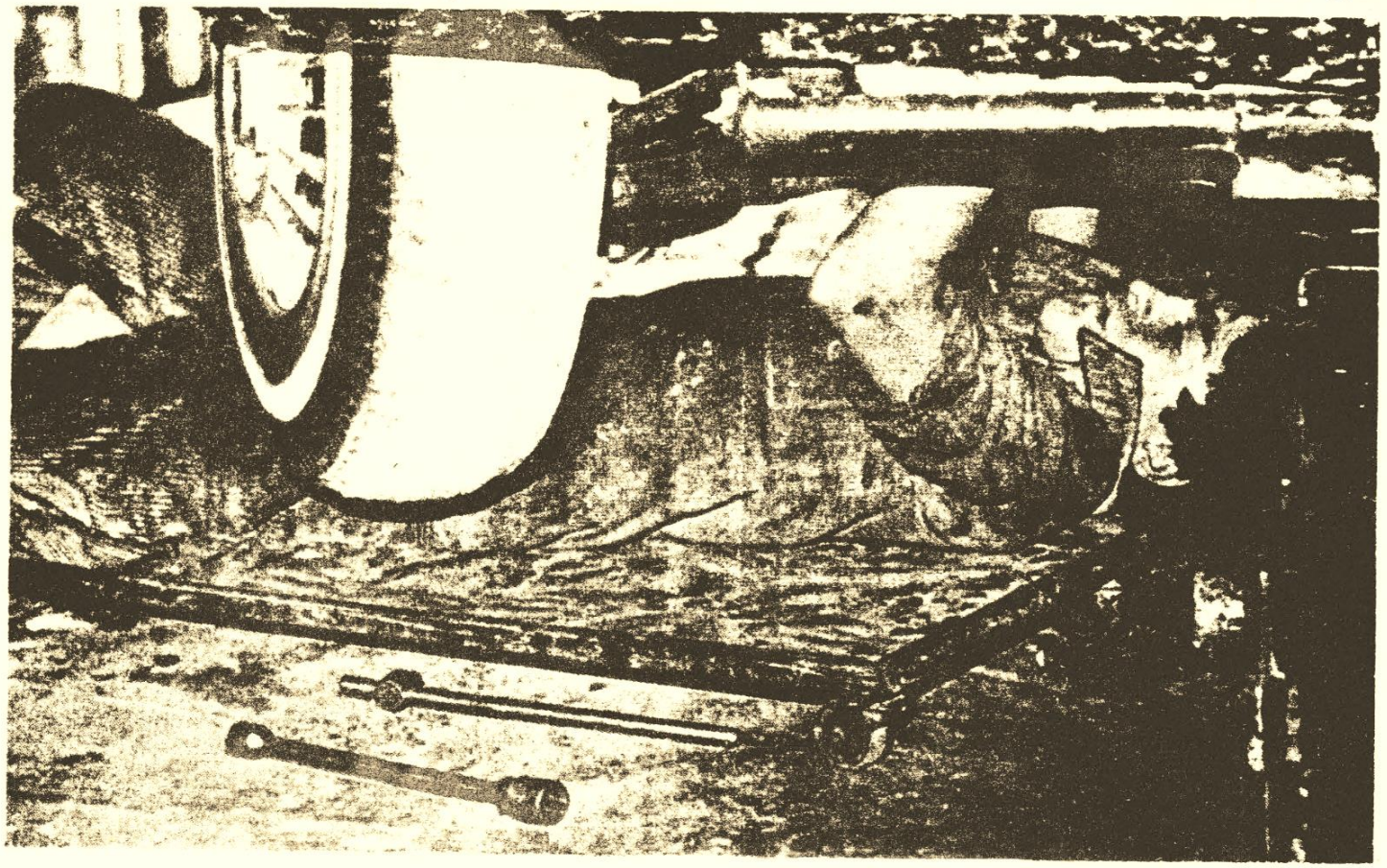

FİLİSTİN..

Toprak kan ağlıyor
dalında yaprak sessiz
çiçekler solgun
kuşlar neşeli şarkılar söyleyip
kanat çırpmıyor
çocuklar mahzun.
Güney Doğu'dan
hüzünlü bir ses
Hitler'in hayaletini haykırıyor
ses ki,
sessizce halkların sinesinde eriyor
Filistin kan ağlıyor.
Bir kez daha diplomasi
bir kez daha arabuluculuk
bir kez daha satıldı Filistin
sokaklar loş, deniz sessiz.
Emperyalizm, siyonizm
kahkaha atıyor
teslimiyetçi önderler
hâlâ zaferden söz ediyor
halklar mahzun
Filistin kan ağlıyor.

kültür ve sanat...

Baştarafı Sayfa: 11'de

nelmelidirler. Bu olmadığı sürece yapılan sanatlar içerik olarak proleteryadan yana olmayacakları gibi, küçük burjuva özlerinide aşamayacaklardır.

Bir sanat eserinin iki yönü vardır: Siyasi yönle estetik ve sanatsal yönü. Bizim sanat eserlerimizde bunlardan siyasi yön esas olmalı, bu sanatsal yönle ustaca kaynaştırılmalıdır. Anlatımlarda ima yolunu değil, direk sorunun özüne inilmelidir, laf tornacılığından ve kuru slogancılıktan kaçınılmalıdır.

Yoz burjuva gerici sanat, kültürlerinin aksine bizim işleyebileceğimiz bir yığın konu var.... Hakim sınıfların zalimliklerini anlatmak, geçmiş mücadeleleri yaşatmak ve bu mücadelelerin kahramanları bizim eserlerimizin baş konuları olmalıdır.

HAKİM SINIFLARIN NE YASAL ÖNLEMLERİ NE SANAT VE KÜLTÜR VAKIFLARI — NE DE SOSYAL FAŞİSTLERİN İKİ YÜZLÜ SANATLARI, PROLETERYANIN VE EMEKÇİLERİN DEVRİMCİ SANAT VE KÜLTÜRÜNÜ ENGELLEYEMEYECEKLERDİR !

partimiz önderliğinde...

Baştarafı Sayfa: 13'de

el konuldu. Bu ihtarı da dikkate almadı.. Ve yöre köylülerini ihbar ederek 100'e yakın suçsuz köylünün gözaltına alınmasına ve işkence görmesine neden oldu. Bu kadarla da kalmadı. Halka daha çok baskı yapılabilmesi ve "Gerillalarımızın yöreye girmemesini sağlamak için" köyüne karakol getirilmesini sağladı.

1979'da Aynik'de devrimcilerin buluduğu gerekçesi ile yapılan bir düğünü ihbar ederek yakalanmalara ve yaralanmalara neden oldu. Bu olayda kesin olmamakla birlikte ,kırması ile ateş etmiştir. (O dönem cuntacılardan piyade tüfeğini almadığından, kendi kırmasını kullanıyordu. Çünkü, yaralananlardan birinin vücudundan saçma çıkmıştır.)

Anayasayı açıktan desteklemek ve köylülere referandumda evet oyu vermeleri için baskı yapmak vs.de muhbir İsmail DİNÇER'in suçları arasındadır.

Ölünceye kadar muhbirliği sürdüren ve uyarıları dikkate almayan İsmail DİNÇER'i Partimiz ölüm cezasına çarptırdı. TİKKO gerillaları da bu kararı yerine getirdiler. Diğer ajan-muhbirlerde unutmasınlarki, teslim olmadıkları taktirde İsmail DİNÇER'in akibetinden kurtulamayacaklardır.

Ajan-muhbirin cenaze törenine devletin ileri gelen adamları, emniyet görevlileri, vali vb. katıldı. Cenaze bayrağa sarılarak tören yapıldı. Cuntanın temsilcilerince yapılan konuşmalarda "şehitlerimizin kanları yerde kalmayacak" şeklinde sözler edildi. Merak etmesinler onları da İsmail DİNÇER'in yanına göndermede gecikmeyeceğiz ve toprağımızı kirleten bedenlerini İsmail DİNÇER'in yanına gömeceğiz.